

Steeds meer buitenlanders vragen euthanasie aan in ons land: "Schrijnend dat ze dat moeten doen om waardig te sterven"

© Shutterstock

Een 23-jarige Youtubester uit Frankrijk krijgt geen euthanasie in ons land. Maar met haar aanvraag staat ze niet alleen. De voorbije zes jaar kregen zowat 150 buitenlanders hier wél euthanasie. Het aantal gunstige aanvragen verdrievoudigde op drie jaar tijd. "Het mag geen toerisme worden."

Koen Baumers

Gisteren om 03:00

Ik ben geestelijk uitgeput, vertelt Olympe (23) op haar sociale media. Ze deelt er het verhaal van een jarenlange strijd met mentale problemen en met trauma's uit haar jeugd. Nadat ze het verhaal hoorde van Shanti (23) uit Kontich, die [vorig jaar euthanasie kreeg](#), probeert ze zelf ook in aanmerking te komen voor euthanasie wegens ondraaglijk psychisch lijden. Ze klopte aan bij een arts in Brussel, omdat het in Frankrijk niet is toegelaten. [Maar dat draaide op niets uit.](#)

Olympe. — © rr

Ze zou nochtans lang niet de enige Franse burger zijn geweest die in ons land euthanasie krijgt. In 2020 en 2021 kregen in ons land minstens 79 mensen euthanasie nadat ze speciaal daarvoor naar ons land waren gekomen. Daer meer dan drie per week. Dat blijkt uit de cijfers van de Euthasiecommissie, die elke twee jaar verslag uitbrengt aan de parlementen.

Het zijn er wellicht méér dan dat, want de woonplaats van patiënten staan in het confidentiële deel van de officiële formulieren. En dus heeft zelfs de Euthasiecommissie er geen toegang toe. Alleen als de artsen het expliciet vermelden op de andere papieren, tellen ze mee. In 2016-2017 waren het er 23, in 2018-2019 gebeurde dat 45 keer, in 2020-2021 dus 79 keer. Een klein aantal in vergelijking met de 2.500 binnenlandse dossiers per jaar, maar wel een verdrievoudiging op drie jaar tijd.

“Het fenomeen komt steeds vaker voor, want via internet vinden mensen sneller de weg”, zegt Wim Distelmans, als professor palliatieve geneeskunde (VUB) en lid van de Euthasiecommissie een fervent voorvechter van het recht op een waardig levenseinde. “Buitenlanders hebben vaker door dat je geen Belg moet zijn om hier in aanmerking te komen. Ook bij ULteam, waarmee we mensen begeleiden die elders uit de boot vallen maar wel aan de wettelijke voorwaarden voldoen, krijgen we geregeld aanvragen vanuit het buitenland.”

De tendens wekte enkele jaren geleden nog de bezorgdheid van het Raadgevend Comité voor Bio-ethiek. “Op zeker ogenblik was er een Franse organisatie die een kamer huurde in een tehuis om daar patiënten te laten opnemen”, voorzitter Paul Cosyns. “Daar hadden we onze bedenkingen bij. We waren tegen zo’n geïnstitutionaliseerde vorm van wat bijna toerisme is. Maar als ze in ons land opgenomen worden en hun situatie beantwoordt aan de regels van de Belgische euthanasiewet, dan kan het eigenlijk wel.”

Distelmans wil het dan ook niet over toerisme hebben. “Toen abortus bij ons nog niet in de wet stond, was er sprake van abortustoerisme naar Nederland. Maar dan gaat het om jonge, gezonde vrouwen. Bij euthanasie zijn het mensen die zwaar ziek zijn. Het is een grote stap om dan naar een ander land te gaan. We hebben al Amerikanen gehad die naar België wilden komen, maar ingehaald werden door de omstandigheden.”

Voor mensen als influencer Olympe, die euthanasie aanvragen wegens psychisch lijden, is er weinig kans op een gunstig advies. “Het lijkt me moeilijk of niet mogelijk”, zegt Cosyns. “Er moet een Belgische arts advies geven en bij psychiatrische indicaties betekent dat toch dat je ze goed moet kennen en opvolgen over een langere periode.”

De buitenlanders die in België euthanasie kregen, leden dan ook stuk voor stuk aan een lichamelijke aandoening, waarbij de uitzichtloosheid snel duidelijk was. Het ging zonder uitzondering om 50-plussers met een ernstige neurologische ziekte zoals MS of ALS, of een uitgezaaide kanker.

“Het is schrijnend dat mensen op het einde van hun leven nog zo’n inspanning moeten doen om op een waardige manier hun levenseinde in te vullen”, zegt Distelmans. “Het betekent vooral dat die landen verdorie zelf eens werk moeten maken van dergelijke wetgeving.”